

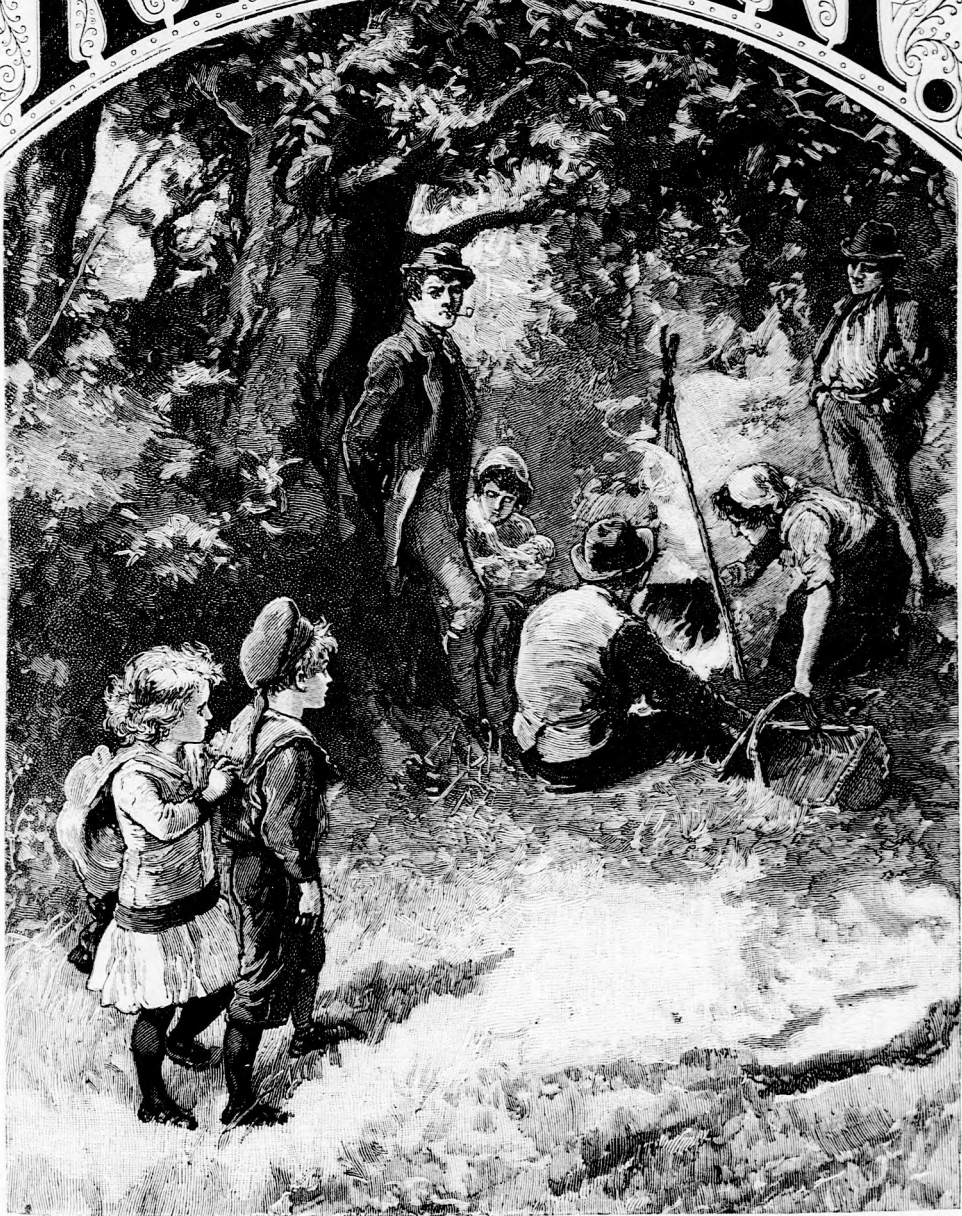
Szám.

Róbert,
 de Gyula
 juk egy-
 egyi his-
 ok talál-
 reggeltől
 bezárnák.
 Az 1-ső
 rkesztve,
 atás nél-
 ebb alak-
 ináld meg
 számából
 Rikárd.
 teát főz-
 tet, mely-
 ta meg a
 jó kíván-
 mnyében
 e. — Sző-
 zimű elbe-
 ső) köteté-
 lálod meg
 «lvencze» is
 «rtára» cz.
 e az Athe-
 ését küldd
 rajzi felad-
 sen foglal-
 elmes leve-
 iedt Olga.
 leveleidet,
 denik szá-
 kise más.
 s Lap»-ba
 esett olvas-
 a magad s
 beálltal a
 Fleischman
 helyt lehet,
 gy ne volna
 van fehér
 kettő ritka-
 uma) Euro-
 osa. — Szt.
 k a »puska«
 inál, amikor
 om. De nem
 k, mint sok
 A. Eredeti ?
 vezését.

43 kott

Szám.

KIS LAP

... FÉLÉNKEN HUZÓDOTT A HÁTAM MÖGÉ. (Lásd a 380. japon.)

vül hagyom.
 F. b.

enaem-épület
 adapestn.

XLII. kötet, 24. szám. Ara negyedévre 1 frt 40 kr. Egyes szám ára 12 kr. Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon. 1892. június 12-én.

NÉGYEN EGY SZIGETEN.

(Elbeszélés képekkel.)

— Az »Ezüst-barlang« szerzőjétől. —

(Folytatás.)

BBAN nem tévedtek, hogy a száraz-föld csakugyan közel volt. Éppen csak az a kérdés, kinek mennyi a közel, mennyi a távol? A fecske, vad galamb egy óra alatt jut oly messzire, mint az ember egy nap alatt; az ember meg egy-két percz alatt lép annyit, hogy a csiga egész nap sem mászik végig akkora uton.

Hát bizony az a száraz-föld sem volt olyan egészen közel. A sik tengerből kiemelkedő magas szikla egészen közel látszik, mikor még jó darabon van. Tapasztalták ezt Paliék keservesen. Megfeszített erővel fölváltva eveztek, de csak nagyon lassan közeledtek a száraz-földhöz. Evést, pihenést elfeledtek a nagy sovárgásban, hogy végre ismét biztos földre telessék a lábukat. A nap már delelőre járt, meg lefelé is kezdett szállani, de ők mégsem voltak ott a száraz-földön. Csupán az nyugtatta meg őket, hogy lassan-lassan mégis csak egyre közelebb látták a meredeken kiálló sziklákat.

Végre nagy sokára, mikor már jóformán kimerültek, megszűnt az aggodalmuk; most már bizonyosak voltak benne, hogy csak egy puska-lövésnyire vannak. De akkor meg Pali aggódva megszólalt:

— Itt hiába evezünk a parthoz, nem szállhatunk ki. Nézzétek, mily merede-

ken emelkedik ki a szikla a vízből... itt lehetetlen fölkapaszkodni.

Ez csakugyan így volt. Bele sápadtak a nagy ijedtségbe.

— Oh Istenem, akkor hát mit te gyünk?! siránkoztak a kisebbek.

— No, azért még nem köll megijedni... csak kissé tovább tart. A part mentén köll evezgetnünk, majd csak találunk olyan helyre, ahol alacsonyabb a part és kiköthetünk.

Oldalt kellett tehát fordítani a csónakot és tovább fáradni.

— Tegnap éppen ilyenkor ültünk be a csónakba, sohajtá Milike. Ki gondolta volna, hogy ennyi ideig nem szabadulunk ki belőle!

— Igen bizony! Akkor mindnyájan azt hittük, hogy Károlyka igen jó tanácsot adott, szólt Lottika.

— Nem ő a hibás, mondá Pali szeliden. Nekem köllött volna okosabbnak lennem. De én magam is azt hittem, hogy nincs igaza apánknak, mikor eltiltotta az ilyen csónakázást.

— Jaj dehogy nincs! szólt Károlyka majdnem elpityeredve. Ha tudtad, hogy ostobaságot mondok, mért nem szegültél ellene? Most szépen otthon volnánk!

Ez egyszer csakugyan igazat mondott Károlyka. De a pörölésre ilyen veszedelmes állapotban mégsem volt kedvök, kivált mikor Pali megszólalt:

— No, most már minden jól van. Nézzétek, itt egészen sik, alacsony a part, itt kiköthetünk.

Ennek örömeben szinte el is felejtettek minden bajt. Nehány percz múlva

szerencsés
ráltak a

— H
száraz-fö
Már csak
előbb ha

De Pa
dent. El
jából is
hogy mo
nek, köte

— Cs
innen. N
sem tudj

Hátha sz
Erre r
— Ja
aggódni.

— Az
gondolnu
is biztos
lami nag
ki jó mes

Ez ner
sült megf
rült. Nag
tatkozott
olyan me
hullámokt

— Mo
magunk s
Pali. Má
hova jutu
merre ind
éhesek is
van egy l

— Ke
megteleps
Ha találu

szerencsésen elérték a partot és kiugrártak a csónakból.

— Hála Istennek, csakhogy megint száraz-földön vagyunk! szólt Lottika. Már csak azon iparkodjunk, hogy mentül előbb haza jussunk.

De Pali most jobban megfontolt mindent. Elég volt, hogy jó-részt az ő hibájából is ilyen bajba kerültek. Érezte, hogy most már neki, mint legidősebbnek, kötelessége okosan végezni a dolgot.

— Csak lassan, mondá, ne siessünk innen. Nem tudjuk, hol vagyunk; azt sem tudjuk, haza lehet-e innen jutnunk? Hátha szigeten vagyunk?

Erre megint nagyot ijedtek.

— Jaj, akkor itt veszünk! kezdtek aggódni.

— Az még nem bizonyos. De hát gondolnunk köll mindenre. Legelőször is biztosítsuk a csónakunkat, hogy valami nagy hullám el ne sodorja. Húzzuk ki jó messzire a partra.

Ez nem volt könnyű munka, de egye-sült megfeszített erővel végre mégis sikerült. Nagy darabon sík homokosnak mutatkozott a part; kihúzták a csónakot olyan messzire, hogy nem félhették a hullámoktól.

— Most pedig azt tanácsolom, hogy magunk se menjük messzire innen, szólt Pali. Már-már esteledik, nem tudjuk, hova jutunk. Majd reggel szét nézünk, merre indulhatunk. Fáradtak is vagyunk, éhesek is; szerencsére a kosárban még van egy kis eleség.

— Keresünk jó védett helyet, ott megtelepszünk éjszakára, mondá Lottika. Ha találunk fát, tüzet gyújtunk s még

kávét is főzök... még megvan a tegnapi ozsonnára való.

Az a hely, ahol partra jutottak, csöppet sem volt kellemes és barátságos. Egy kis darabon sík homokos part nyult be, de aztán komor, meredek sziklák emelkedtek minden oldalon; fa csak imitt-amott látszott, emberi kéznek és munkának pedig sehol semmi nyoma. De talán kissé beljebb jobb helyett találnak.

Megindultak tehát és töretlen utakon, szakadékos sziklákon kapaszkodtak fel. Nagyon vigasztaló képet ott sem láttak. Ott is sivár, vad sziklás vidék terült el, de mégis csak több fa, bokor nőtt. Egy szikla tövében tisztás mezőcskére találtak.

— Itt telepszünk le, szólt Pali. Már sötétedik, messzire ugy sem jutnánk. Szedjünk nagy csomó száraz galyat, hogy tüzet rakhassunk. Nem tudhatjuk, nincs-e itt valamiféle ragadozó vad. A tűz elriasztja őket.

Száraz galyat bőven találtak s össze is hordtak nagy csomót. Csakhamar vigan ropogott a tűz, mert gyújtó szerzőszámmal jól ellátták magukat, mikor tegnap a kirándulásra indultak. Elővették a kosarat és nagy meglepéssel látták, hogy van még benne bőven enni való. Lottika tehát hozzá látott a gazdasszonykodáshoz, persze kissé más helyen és más kedvben, mint ahogy tegnap készült. Pali pedig, a máskor olyan bőkezű Pali, most egyszerre nagyon szigorú gazda lett. Kimérte mindenkinek a porcióját, még pedig nem igen bőven.

— Oh, ez kevés! zugolódott Károlyka. Hiszen nem is ebédeltünk... én nagyon éhes vagyok.

— Meghiszem, de holnap talán még éhesebbek leszünk s akkor nagyon jó lesz, ha még akad valami a kosár fenekén.

— Holnap! Hiszen holnap már otthon leszünk!

Pali nem felelt, de Lottika mégis megértette. Hátha olyan helyen vannak, a honnan nem egyhamar jutnak emberlakta vidékre? De hát a kicsinyeket kár volna előre ijesztgetni.

Beérték tehát kevéssel is és a tűz mellé heveredve, falatozgattak, mikor Milike hirtelen felsikoltott:

— Nézzétek, mi van ott?

— Micsoda?

— Ott... annál a bokornál...

Már egészen sötét volt és csak homályosan lehetett látni, hogy pár lépésnyire bokor van. De a bokor tövében két tüzes fényes golyó látszott.

— Ez nyilván valami fenevad két szeme, szolt Pali. No, azért még ne rémüldözzetek oly nagyon. Mindjárt meglátjuk, veszedelmes jószág-e?

Fölkapott egy égő fadarabot és jól czélozva, oda dobta, ahol a két tüzes golyó látszott. Jól találhatott, mert amint a tüzes fa lecsapódott, mérges morgás, sziszegés hallatszott, a két tüzes golyó eltűnt és jól lehetett hallani, amint valami állat futva menekül.

— Azt hiszem, ez nem tér többé vissza, szolt Pali. De most már bizonyos, hogy itt ragadozó állatok tanyáznak.

— Oh, akkor hát hogy aludjunk itt? szepegett Milike.

— Majd csak megvédjük magunkat. A tüzes fa nagyon jó fegyver. Gondoskodnunk kell, hogy a tűz egész éjjel

égjen, egyikünk pedig virrasztani fog. Majd felváltva alszunk én meg Lottika. Ti ketten csak aludjatok.

Milike és Károlyka annyi izgalom és aggodalom után nem is vártak sok biztatást. Kemény föld volt ugyan az ágy, de azért csakhamar mélyen elaludtak, Palira és Lottikára bízva, hogy a többitől gondoskodjanak.

— Ugy gondolom, jobb lesz, ha előbb te alszol, szolt Pali Lottikához. Majd éjfél után felköltelek.

— De te fáradtabb vagy... egész nap eveztl.

— Mégis jobban fogom még birni. Te is fáradt vagy, de egy kis alvás után jobban fogod birni az örködést.

Lottika engedett, mert csakugyan fáradt és álmos volt ő is. Pali tehát egymaga maradt ébren s olyan nehéz gond forgott a fejében, hogy egyelőre nem is bántotta az álom.

— Ma még csak megvagyunk... de mi lesz holnap, meg azután, ha bebizonyul, amitől félek... ha pusztaszigetre jutottunk, ahol senki sem lakik!

Szinte nem is mert sokat gondolkozni róla. Meg-megrakta a tüzet, kiválasztott fegyvernek egy jókora dorongot, aztán lassan fel s alá járt az alvók előtt.

Csak kevés ideig sétálgathatott így békésen. Amint egyszer megint bele nézett a sötétségbe, nem látja-e valahol azt a gyanus vadállati szemet, hát — azt nem látta ugyan, hanem egészen közel, már a tűz fényében megpillantott valami egyebet és szinte megdobbant a szíve. Ott a földön lassan kuszva közelgett valami.

Olyan csodás förtelmes jószág volt, hogy Pali az első pillanatban akaratlanul azokra a mesebéli szörnyetegekre gondolt, melyekről kisebb korában olvastott. De aztán leküzdötte ijedelmét.

— Eh, boldogság... hisz az csak mese. Ez valami csuszó-mászó állat, meg kell közelebbről nézni.

És bátran közelebb lépett a hivatlan látogató felé.

Nem volt az szép közlő, de Pali mégis szinte nevetett magán, hogy úgy megijedt. Most már tudta, ki vel, mivel van dolga, ámbár ilyen fura jószágot még soha sem látott. Hírét azonban hallotta, lerajzolva is látta.

— Ohó, hát te vagy az az óriás rák, barátocskám? Mikor beszéltek rólad, nem akartam elhinni, hogy igazán lehessen ekkora óriás a rák-familiában. Ott a mi tanyánk körül soha sem láttam. No, veled hamar elkészülök, mert futni nem

tudsz, támadni sem valami veszedelmesen. Okosabb is lesz, ha megfordulsz és odább sétálsz.

Az óriás rák azonban nem igen akarta megérteni ezt a barátságos beszédet,

hanem szépen lassan csak előre mászott. Ekkor Pali neki támasztotta a dorongját és hátra lökte. Ez már sehogyszem tetszett a kis szörnyetegnek, mérgesen vissza fordult, magasra emelte a fejét és dühösen hadonázva, tőle telhető gyorsasággal neki rontott ellenségének.

— Nem akartod a békességet? szölt Pali. Sajnálom, barátocskám, de aligha te nem bánod meg.

Nagyot ütött a rák fejére s

ez menten fölfordult, meg sem mozdult többet.

Pali azonban rá sem ért, hogy a legyőzött ellenséget most még közelebbről megszemlélhesse. Mert egészen közel egy másodikat is vett észre, aztán egy har-

VEGYETEK VIRÁGOT! (Lásd a 383. lapon.)

madikat, negyediket is ... egész nagy sereget. A csuf jószágok mindenfelől előbujtak a kövek mögül, szakadékokból s czammogtak a világitó tűz felé; mikor pedig Palit meglátták, haragosan ágaskodtak feléje.

— Ohó, ennek a fele sem tréfa, szolt magában Pali. Annyian vannak, hogy mégis bajt okozhatnának. Szerencse, hogy nagyon lassan tudnak mászni, könnyen elbánok velök.

Ez csakugyan nem volt nehéz. Mert amint egyet közülök leütött, a többiek egy ideig nyugton maradtak, még pedig nem az ijedtségből, hanem más okból. Oda gyültek tudni illik lebunkóztott pajtásukhoz és nyomban széttépték, fölfalták.

— No lám, még jó szolgálatot teszek nektek, szolt Pali nevetve. Már csak inkább egymást faljátok fel, hogysen Milikének rágjátok le az ujját.

Ezzel a furcsa vadászattal meglehetősen eltelt az idő. De amint már jól elmúlt az éjjel, Pali mégis csak álmos lett. Ez pedig nagyon boszantotta. El volt tökévelve, hogy nem költi fel Lottikát, mert hogyan bizza rá ezt a háboruskodást a tolakodó óriás rákokkal?

Hiába volt azonban ez az elhatározása. Egyszerre csak azt vette észre, hogy Lottika megmozdul és talpra ugrik.

— Most már ideje, hogy te aludjál, Palikám, mondá.

— Oh, minek keltél föl? Hiszen még nem költöttelek.

— De már itt az ideje. Tudod, én mindig föl tudok ébredni arra az időre, amikor szükséges. Most már csak pihenj

te is, mert te vagy a legfáradtabb. Én jót aludtam, most már fogok tudni virrasztani.

— Igen ám, csak hogy nem olyan egyszerű dolog, amilyennek gondoltuk. Van itt valami furcsa szomszédságunk.

— Micsoda? Csak nem valami veszedelmes fenevad?

— Oh nem ... nem is köll megijedned. Nézz oda!

Lottika nem volt finnyás, félénk leány, de amint a nyüzsgő óriás rákokat megpillantotta, mégis össze borzadt.

— Jaj, micsoda szörnyetegek ezek? Csak nem kerültünk valami boszorkányszigetre?

— Mondom, semmi ok az ijedelemre. Ezek csak óriási rákok. Tudod, beszéltek otthon, hogy tőlünk nem messze tanyáznak, kivált az elhagyott szigeteken. Csöppet sem veszedelmes jószágok, amig bele nem haraphatnak az emberbe, de éppen ezért nem szabad közel jutniok az alvókhoz. Én már agyon csaptam vagy tizet.

— Akkor hát én majd folytatom.

— De igazán nem fogsz félni?

— Csöppet se aggódjál. Ha tudom, micsodák, mit féljek? Csak add ide azt a botot ... tudok én is nagyot ütni. Most pedig feküdjél le és pihenj, mert tudod, hogy nagy szükségünk van rád. Te vagy köztünk a legnagyobb és legerősebb, s ha megbetegednél, mit csinálnánk?

Ez bizony igaz volt s Pali átadta a botot, aztán leheveredett a tűz mellé.

— Legyen gondod a tüzre is, mondá végül. És ha valami nagyobb bajt látsz, költés fel azonnal.

Egy-két percz mulva már elnyomta az álom és Lottika maradt örnek. Neki mégsem volt már annyi vesződése a rákokkal, mert ezek a sok üldözéstől kissé megfélemedtek. De azért nem tágitottak s mikor egy-egy kis félóraig nyugton voltak, megint csak megindultak a tűz felé. Mi tagadás benne: mikor először közeledtek, Lottika mégis csak ijedezett és borzadózott egy kicsit ettől a csuf támadó seregtől. Meghátrálni azonban nem volt szabad. Hiszen akkor föl kellene ébresztenie Palit, aki csak épp az imént szenderült el.

— Nem bizony, azt nem teszem... neki pihennie köll... Már csak megpróbálom. Hiszen Pali azt mondta, hogy nem veszedelmesek. Mindjárt meglátom, mekkorát tudok ütni.

Nem volt vézna, gyöngye leány, sőt jó izmos. Nagyot ütött a doronggal a legközelebb tolakodott rákra (Lásd a képet a 376—377. lapokon) és teljesen meg lehetett elégedve, mert a rák azonnal fölfordult.

— Pusztulj innen odább!

Eltolta a doronggal jó messzire. A többiek, amint ezt látták, mindjárt oda iparkodtak a prédára és egy ideig megint nyugton voltak.

Ilyen módon lassan-lassan elmúlt az éjszaka s virradni kezdett. Amint hajnalodott, örvendve látta Lottika, hogy az alkalmatlan látogatók széledni kezdenek. Egyik a másik után elzammogott s eltűnt a bokrok, szikla-hasadékok közt. Mire a nap fölragyogott, egyet sem lehetett látni közülök. De azért Lotti hűségese-
sen őrködött, nehogy más valamiféle vesze-

delmes állat meglephesse őket. Nem mutatkozott azonban semmi, s mikor Pali fölébredt, Lottika szinte vidáman beszélte el csatározásait. De aztán egyszerre csak elkomolyodott.

— Ezt az éjszakát csak eltöltöttük valahogy, mondá. De itt nem maradhatunk. Most már iparkodnunk kell, hogy eljussunk valahová.

— Majd szétnézek. Maradj itt a kicsinyeknél és engedd, hadd aludjanak, a meddig tudnak. Fölmegegyek amoda arra a magas csucsra, hogy lássam, merre kell indulunk, mert különben céltalanul révedezhetünk ezen az idegen földön. Amig vissza nem térek, ne mozduljatok innen.

Fegyvernek és segítségnek jó erős botot választott és elindult. Csakhamar eltűnt a sziklák közt és sokáig, nagyon sokáig maradt oda. Milike és Károlyka már rég fölébredtek s eleinte aggódva kérdezősködtek Pali után. Aztán türelmesen vártak. Már jó magasan járt a nap, mikor Pali végre vissza került.

Messziről is látni lehetett, hogy rossz hirt hoz. Nagyon sápadt volt és nagy erő-feszítésébe került, hogy félig-meddig nyugodtnak lássák. Lottika aggódva kérdé:

— Valami rosszat láttál? Baj van?

— Van! Ugy is meg kell tudnotok, hát inkább megmondom. Nem mehetünk innen sehova.

— Miért?

— Mert szigeten vagyunk. Egészen pusztá szigeten. Rajtunk kívül nincs itt emberi lény, és valameddig a szem ellát, körös-körül csak végtelen tenger.

Most már mind a négyen elképedve, elhalványodva bámultak egymásra.

— Hát... hát itt kell vesznünk! hebegte Károly remegve.

— No, azért nem köll kétségbe esnünk. A Gondviselés megsegíthet. Majd jön hajó erre a sziget felé valamikor és haza visz. Addig itt köll megélnünk.

— De miből? szólt Lottika. A kosárban alig van már annyi eleség, amennyi a mai napra elég.

— Keresünk egyebet. Van csónakunk, majd halászatunk a part közelében. A kosárból kihuzzuk a szöveget és csinálunk belőle horgot... zsinor van elég. Meg ezek a nagy rákok is ehetők. Forrásvizet láttam eleget. Tehát éhenszomjan nem halunk. Csak arra kell vigyáznunk, hogy tüzünk legyen mindig, mert ha a gyújtónk elfogy, akkor tüzet sem gyújthatunk.

— De itt, ezen a helyen nem maradhatunk, szólt Lottika. Itt nem volna éjjel nyugodalmunk ezekről a szörnyeteg rákoktól.

— Természetesen. A nap is nagyon perzselne, eső ellen is köll menedék. Most

valamicskét falatozunk, aztán keresünk barlangot, a hol meghúzódhassunk.

Nagyon szűk falatozás volt az, de mégis

szinte áhitattal ették az otthoni kenyér, kalács utolsó darabjait. Holnap már semmi sem lesz ilyenféle jóból. Még

hagytak egy kis maradékot, hogy legalább még ezen a napon ne szoruljanak halra. rákra. Aztán megindultak barlang kere-

43 köt

sésre, még pedig a part mentén, mert Pali úgy gondolkozott, hogy jobb lesz, ha mindig kilátnak a tengerre. Így biz-

éppenséggel nem volt olyan könnyű feladat, a milyennek ők talán maguk eleve gondolták. De aligha-nem jó volt nekik, hogy nem volt könnyű. Mert egyelőre egészen elfoglalta őket és nem érték rá, hogy veszedelmes állapotukon busulgassanak.

Nehéz pedig éppen azért volt ez a vállalkozásuk, mert minden áron a tengerpart mellett akartak hajlékot találni. Azt még a kisebbek is belátták, hogy Palinak igaza van, folytonosan résen köll lenniök, nehogy elszalaszszák a jó szerencsét, ha a sziget közelében hajó mutatkozik. Mert azt bizonyosra vehették, hogy a maga jószántából itt ugyan semmiféle hajós ki nem köt. Nincs itt semmi keresni való.

— Majd résen állunk reggeltől estig, mondá Károlyka. Akkor bizonyosan hamar megszabadulunk.

Mindnyájan egyforma buzgalommal indultak tehát neki a keresésnek. Vissza tértek arra a kis homokos sík partra, ahol a csónakjok pihent. Innen indultak neki a sziklás

tosabban észre veszik, ha valami hajó jár közel, melynek jelt adhatnak.

A lakás-keresés, melyre megindultak,

partnak. És ez volt a nehéz munka.

Nem volt ott ösvény, nem járt ott talán még soha ember. Egymást segítve,

NAGYOT ÜTÖTT A DORONGGAL . . . (Lásd a 375. lapot.)

négykéz-láb kellett a szakadékos szirtekre fölkapaszkodniok és sokszor, amint följutottak, azt látták, hogy szépen vissza is köll térti, mert a tulsó oldalon nem lehet lebocsátkozni. Másfelé köll próbálni. Ilyen módon bolyongtak el jó pár óráig; a sziklák közt találtak is akár hány barlangot, de nem volt benne köszönet, mert olyan magasan volt a nyilás, hogy nem lehetett hozzá férni. Már szinte elcsüggedtek, mikor Pali végre felkiáltott:

— Megvan! Itt lesz a lakásunk.

Egészen közel a vízparthoz, nem is magasan, tátongott a szikla oldalában egy tágas nyilás. Nem volt igazi barlang, inkább csak bemélyedés, mint a fél bolt-hajtás. De olyan tágas helyet boltozott be, hogy ott kényelmesen elférhettek. A nyiláshoz pedig vagy két lábnyira meredeken köllött felkapaszkodni.

— Ez nagyon jó hely, mondák mindnyájan. Ide legalább nem kapaszkodhatnak fel azok a csuf rákok.

És mindjárt el is foglalták uj lakásukat.

(Vége következik.)

BETÜREJTVÉNY.

*Van 3 Á, 3 A, 2 d, 1 i, 3 g, 1 k,
2 l, 7 o, 3 r, 1 s, 2 n, 1 t, 3 v, 2 zs,
1 sz, 1 ú.*

Ezek a betük ugy helyezendők el, hogy fölülről lefelé s balról jobbra olvasva, az össze vonandó betük Erdély egy városának nevét adják.

Az 1. sor a fönn említett város neve; a 2. a helységeket köti össze; a 3. nevezetes világ-város; a 4.-be apró gyermekek járnak; az 5. egy férfinév; a 6. hasznos ásvány; a 7. a fának egy része; a 8. végre egy mássalhangzó.

LÁTOGATÁS A TÜNDERDOMBON.

— Kicsi beszélyke *Tamás bácsitól.* —

(Képpel a czimlapon.)

GAZÁN nem tudom, mért nevezték el Tündérdombnak azt az alacsony, erdős dombot. Eléggé árnyékos, kellemes erdőcske volt, de tündér-tanyának szebbet is tudnék képzelni. Persze, ezt most mondom, mikor már jó sok esztendő mult el amaz idő óta, amelyben egészen máskép gondolkoztam és nagyon határozottan és biztosan tudtam, hogy a Tündérdomb miért tündérdomb. Igen egyszerű és természetes oka volt annak. Semmi más, mint az, hogy ott volt a tündérek tanyája.

Igy tudta és hitte ezt Ninuska is, az én kis hugocskám. Meg köll azonban vallanom, hogy Ninuska aligha-nem tőlem hallotta. Mert Ninuska mindent ugy tudott és ugy hitt, mint én. És pedig így volt rendjén, mert én akkor már majdnem hét éves legény voltam, el is tudtam olvasni a képes-könyvből a meséket. Ninuska pedig még az abécztét sem ismerte. Én mondtam el neki, hogy azok a szép képek mit jelentenek: melyik a tündér, melyik az elvarázsolt királykisasszony, és hogy a kedves szép tündérek, akik a jó és igaz embert megsegítik, mikép vigadoznak a tündér-ligetben.

De az is igaz, hogy Ninuskának jutott először eszébe ez a kérdés:

— Ugy-e, és ezek a kedves tündérek itt laknak nem messze a Tündérdombon, amely ide látszik?

Szinte rösteltem a dolgot. Hogy én erre soha se gondoltam! Természetes, hogy úgy köll annak lennie. A házunk ablakából éppen oda lehetett látni a széles völgy tulsó végén emelkedő alacsony dombra. Hogy Tündérdombnak hívják, rég tudtam, de nem gondolkoztam rajta. S íme, ez az ügyes Ninuska kitalálja.

Persze, el nem árultam magamat. Inkább komolyan felelém:

— Hát csak most jut eszedbe? Természetes, hogy ott laknak a tündérek.

— Oh, akkor hát menjünk oda, nézzük meg.

— Hja, az nem lehet.

— Miért?

— Csak!

Ez az ok nem győzte meg Ninuskát, magam sem tarthattam valami nagyon erős oknak. Voltakép azért mondtam, mert úgy sejtettem, hogy a mama nem eresztene olyan messzire és nem voltam benne bizonyos, hogy a mama engedelmével szabad-e utra kelnünk. Ám bár az meg bizonyos, hogy a jó kis tündéreket meglátogatni nem lehet hiba.

Habozásom azonban nem tartott sokáig. Mert Ninuska nagyon bele szeretett a tervbe és mindjárt meg is kérdezte az öreg dadát.

— Ugy-e, a tündérek amott laknak a Tündérdombon?

— Meglehet kedveském, felelt az öreg nevetve, biz' eddig még senki sem látta őket?

— Hát volt már ott valaki? Kereste őket?

— Már hogy kereste-é, azt nem tudom, de járni magam is jártam ott eleget, hanem a tündéreknek nyomát sem láttam. Jobb helyen is vannak azok ott a képes-könyvben, a mesében.

Ninuska kételkedve nézett rám. Látzott, hogy most már nem tudja, kinek higgyen? De én tudtam ám, amit tudtam és félre huzva Ninuskát, megmagyaráztam neki a dolgot.

— Az semmit sem bizonyít, hogy az öreg dada vagy más nem látta őket. Azért mégis ott vannak. Tudod, a tündérek nem mutatkoznak akárkinek, hanem csak annak, aki méltó rá, akit szeretnek. Mások előtt vagy eltűnnek, vagy közönséges alakban lépnek föl, sokszor mint szegény koldusok. Oh tudom én azt, olvastam eleget

Ez már olyan világos és tökéletes bizonyítás volt, hogy Ninuskának semmi kétsége sem volt többé s most már csak azt kérdezé:

— Mit gondolsz, minket szeretnek-é a tündérek?

— Meghiszem azt! Mi kifogásuk lehetne ellenünk? Nagyapa tegnap is megdicsért, hogy milyen jók vagyunk. Azért adott nekem is, neked is olyan szép fényes tizeskét.

— Akkor hát előttünk talán meg is jelennének a tündérek?

— Bizonyosan!

Most már magam is nagyon kíváncsotam a Tündérdombra. És azt is tisztán beláttam, hogy ha czélt akarunk érni, csak kettőnknek szabad oda mennünk.

Mert hátha mások előtt nem akarnak a tündérek mutatkozni?

Hamar készen voltam a tervvel.

— Tudod mit, Ninuska? Ma délután elkérjük az ozsonnákat, hogy majd a kertben esszük meg. Aztán kilopózunk a mezőre, s onnan elsétálunk a Tündérdombra.

— Jaj de pompás lesz!

Előre tudtam, hogy Ninuska jónak találja a tervemet. Nem is lehetett az máskép.

Sikerült is a tervünk nagyon jól. Mamácska kiadta az ozsonnákat és esőppet sem gyanakodott, mert nyáron majd mindennap így történt. A szép nagy kertben kedvünkre játszogathattunk. Most persze nem telepedtünk le a lugasban, hanem a hátsó ajtócskán kisonva, szaporán lépegettünk a Tündérdomb felé.

Nem látszott nagyon messzire, de bizony közel sem volt, kivált a mi kurta lábainknak. Már jócskán elfáradtunk, de még alig értünk fele utjára.

— Jajde messze van! sóhajtá Ninuska.

— Dehogyan van messze! Mindjárt ott leszünk. Most egy kicsit megpihenünk, megesszük az ozsonnákat, aztán mindjárt jobban fogunk tudni gyalogolni.

Ebben is igazam volt. Pihenés, ozsonálás után megint egészen vidáman ballagtunk odább, és végre, ha kissé fáradtan is, de szerencsésen eljutottunk az erdőcskébe. Meleg nyári nap volt s az eddigi sétában ugyancsak fölmelegedtünk; annál kellemesebb séta esett az árnyas erdőben és olyan gyönyörűnek találtuk a tündérdombot, hogy esőppet

sem csodálkoztunk, hogy a tündérek itt ütötték föl a tanyájokat.

— Csak rájok találunk! sóhajtá Ninuska.

— Addig keressük, míg rájok találunk, biztatám önérzetesen.

— De hátha éppen nincsenek itthon?

— Egy-kettő csak marad itthon is. Csak vigyázzunk, hogy rájok ismerjünk, ha idegen alakban kerülnek elénk és talán ki akarnak próbálni.

Alig mentünk néhány lépést be az erdőbe, már diadalmasan sugtam Ninuskának:

— Szerencsésen jártunk. Nézd, ott vannak. Talán éppen maga a tündérr királynő. Bizonyosan minket vártak; tudták hogy jövünk.

Amit megpillantottam és hugocskámnak mutattam, első tekintetre nem látszott egészen tündériesnek. De mondtam már, hogy engem nem lehetett egykönnyen eltántorítani. Egy csoport férfi és asszony ült és állt ott lobogó tűz körül, mely fölé bogrács volt felfüggesztve. Ninuska — mert hát a leányok ilyen félénk jószágok — inkább megijedt, mint hogy örült volna, és azt sugta vissza:

— Nekem úgy látszik... ezek olyan komédiások, amilyenek multkor a faluban voltak...

— Az csak látszik, de azért igazi tündérek lehetnek. Ne félj, kitudom én mindjárt. Megszólítom ezt ni, aki itt a fához támaszkodik.

Ninuska félénken huzódott a hátam mögé (Lásd a képet a czimlapon), de én bátran szóltam a fához támaszkodó alakhoz: (Folytatása a 382. lapon.)

H. E.
J.

Egy
Neh
Áb
Bá

FIGURA

VILÁG.

Hej haj! Icza, ricza!
Jókedvű a mangalicza;

Csak úgy rugja,
csak úgy járja,
Kár, hogy nin-
csen neki párja.

Egy szép május éjjelén
Neki lágyult a **tehén**:
Ábrándozó lélekkel
Báj-dalokat énekel.

Segít neki a **kandur**,
Éneke majd **mol**, majd **dur**,
S a **dobját** jól megpergetve
Hozzá járul az **eretke**.

Mind hallja ezt e **hű állat**,
És a szeme könnybe lábbad.
Sír, vonít keservesen,
De nem használ semmi sem.
Öreg ur csak mosolyog:
»Bizony ez fura dolog!
De mert eső esik éppen,
A korbátra ülök szépen.

Le is veszem a kalapot;
Kopasz fejemről éképen
Az eső-csepp visszapattog!«

(Folytatás a 380. laphoz.)

— Kérem szépen, ugy-e jó helyen járunk itt a tündérek tanyáján?

— Már ha a tündérdombot értitek, akkor jó helyen jártok, felelé. És mit kerestek itt?

— A kedves tündérekkel szeretnénk találkozni. Mert tudjuk ám jól, hogy itt vannak, csak nem mutatkoznak mindenkinek. De mi megérdemeljük ám, mi szeretjük a jó tündérekéket, előttünk nem köll idegen alakba rejtőzniök.

— Ugy? Ez nagyon szép. És kivel jöttetek ide?

— Csak kettecskén jöttünk.

— Nagyon helyes. Így már megmondhatom nektek, hogy csakugyan jó helyen jártok. Éppen én vagyok a tündérkirálynő fő-udvarmestere; de most ilyen közönséges alakban járunk itt, mert nem akarjuk, hogy akárki más ránk ismerjen.

Büszke diadallal néztem Ninuskára, ő pedig örvendező csodálattal bámult engem. Most már tudhatta, milyen csodaszü testvére van. Meg is szólalt mindjárt:

— És hol találhatjuk a királynőt?

— Az nincs itt. Otthon pihen az aranyos kristály-palotájában. De majd elmegyünk hozzá, csak előbb megebédelünk. Üljetek ide a bográcsához, jut nektek is.

Ilyen szerencse és kitüntetés, ugy-e, nem sok emberfiát ért? Tudom, közületek még senki sem volt hivatalos tündérlakomára. Ez most persze nem látszott egészen olyan tündéri lakomának, amilyen a mi képes-könyvünkben volt leföstre; de hát tudtuk, hogy ez látszó-

lag van így és az az öreg lompos asszony, aki a bográcsot keveri, valójában gyönyörű tündér és mihelyt megjön az ideje, át fog változni.

A tündér-főudvarmester valami értetetlen szavakat mondott társainak, bizonyosan tündér-nyelven. Mindnyájan nagyot nevettek, vigan voltak. Mi is velök. Aztán levették a bográcsot a tüzről, körül ülték és folyvást a maguk tündérnyelvén beszéltek; de nekünk is adtak villát és biztattak, hogy lássunk hozzá.

Éhesek nem voltunk ugyan, mert már megebédeltünk, az ozsonnán is tul voltunk; de ha a tündérek ilyen későn szoktak ebédelni, hát természetesen elköllött fogadni a szives kinálást. Roppant kíváncsian fogtunk hozzá, mert azt hittük, hogy a tündér-ebéd milliionszorta jobb a mienknél; de meg köll vallanom, hogy ami a bográcsban volt, czudar paprikás kóficz volt. Alig birtam lenyelni. Hanem azért Ninuskával együtt elszántan ettük, nehogy megsértsük szives gazdáinkat. Ők szaporán falatoztak s a bogrács csakhamar kiürült. Ekkor egyikök fölkapta és megindult vele, a többiek utána, csak a főudvarmester maradt velünk és így szólt:

— Most már indulnunk kell a tündérkirálynőhöz. De ilyen közönséges ruhában, mint a tietek, nem lehet a kristály-palotába belépni. Oda tündéri ruha köll.

— Oh, hol vegyünk mi olyat?

— Szerzek én nektek. Ezt a ruhát, ami rajtatok van, elviszem a tündérkirálynőhöz, ő megérinti a varázs-vesszejé-

vel és rö-
belöle. V-
várjatok
tok meg.

Örömm-
ben is, a
tizeske is
hagytuk.
tunk ott.
kel távoz

Aztán
vártunk.
tunk. M-
szellő ke-
félve vár
csak nem
be is este

— Oh
rek... ha
tottak...

Szeret-
igen tudt
ajánlani,
lépjünk
ha nem r

Erről
mert egy
dada ter

— Tu
szólt a c

— Há
Elmor
félíg bos

— Ta
mint hi
esűffá b
nuskám,
után, m
csot nem

vel és rögtön aranyos csipke-ruha lesz belőle. Vessétek le és adjátok ide, aztán várjátok itt. Jó meleg van, nem fáztok meg.

Örömmel tettük meg. Az én zsebemben is, a Ninuskáéban is ott volt a fényes tizeske is egyéb apró holmival, de benn hagytuk. Egy szál ingecskeben maradtunk ott. A fődvarmester gyors léptekkel távozott.

Aztán vártunk. Sokáig türelmesen vártunk. Aztán kissé türelmetlenül vártunk. Mikor esteledni kezdett és hűvös szellő kerekedett, már borzongva és félve vártunk. De biz' a fődvarmester csak nem jött a tündér-köntössel. Végre be is esteledett és Ninuska sirva fakadt.

— Oh ... nem voltak azok tündérek ... hanem gonosz emberek ... kifosztottak ... itt hagytak!

Szerettem volna vigasztalni, de nem igen tudtam, mivel. Azt meg nem mertem ajánlani, hogy haza menjünk. Hogyan lépünk a házba ilyen állapotban! De ha nem megyünk haza, mitevők legyünk?

Erről nem gondolkozhattunk sokáig, mert egyszerre csak az apánk és az öreg dada termett ott mellettünk.

— Tudtam, hogy ide bolyongtak el, szólt a dada. Nem hiába emlegették.

— Hát a ruhátok hol van? kérdé apa.

Elmondtuk egész históriánkat. S apa félig boszusan, félig nevetve szólt:

— Tamás fiam, nagyobb tökfilkó vagy, mint hittem. Vándor-czigányok tettek csúffá benneteket. Te pedig, buksi Ninuskám, máskor ne indulj a bátyád után, mig tőlem vagy a mamától tanácsot nem kérsz.

Szerencsésen haza kerültünk, de én szörnyűségesen röstelkedtem, mert magam is beláttam, milyen oktondi voltam. Ninuska előtt vége volt a tekintélyemnek, nem sokba vette, amit mondtam; még azt sem hitte, amiben igazam volt. Csak lassan-lassan, sok idő multával sikerült bebizonyítanom, hogy már nem vagyok olyan nagy filkó, mint hiszik és nem mondom igaznak azt, ami csak mese.

VEGYETEK VIRÁGOT!

(Képpel a 373. lapon.)

KEDVES gyermekek,
Rózsát vegyetek!
Van itt fehér, piros belü;
Van rózsaszín, fodros szelü;
Mind jószagu, iratos,
Mind viruló, illatos.
Ide, ide gyermekek,
Szép bokrétát vegyetek!
És most fordulok hozzátok,
Jó urak és asszonyságok:
Kérlek szépen, csak vegyetek,
Egyötök sem sajnálja meg!
Itt a fehér, piros belü,
Itt a piros fodros szelü;
Mind jószagu, iratos,
Mind viruló, illatos.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLII. köt. 21-dik számában közölt találós mesék megfejtése:

Tábor. Ernő. Kovács. Takács. Szakács.

Vaczkor. Teréz.

Helyesen fejtették meg: Széll Erzsike, Révy Emil, Goldschmiedt Olga, Kerek Béla, Fáy Marczel, Grün Emma és Jolán, Szögyény Gábor, Hirschler Jolán, Décesy Mariska.

Hiányosan fejtették meg: Kiss Albert, Bárkányi Ödön, Roheim Ilona és Irén, Schwartz István, Viltsek Aranka.

*

A »KIS LAP« XLII. köt. 21-dik számában közölt kockzarejtvény megfejtése:

L	I	L	I	O	M
I	L	L	E	M	
L	I	L	I		
I	R	Ó			
O	K				
M					

Helyesen fejtették meg: Szelnár Ilonka, Szinyei Rózsika, Széll Erzsike, Patter-

son Margit és Orsolya, Bakos Géza, Révy Emil, Sturm Margitka, Máder testvérek, Murárik Berczi, Schlesinger Adrienne, Szögyény Gábor, Goldschmidt Olga, Forster Tibor, Roheim Ilona és Irénke, Hirschler Jolán, Guary Málvinka, Dousa József, Francke Kálmán, Dvorszky Paula, Biedermann Frida, Décey Mariska, Adriányi Esztike (Csak, mert takaros az írásod veszek be a megfejtők sorába, Máskor ne írj tépett széliú papirosra. F. b.) Weiss Aranka és Rudi.

Hianyosan fejtették meg: Bárkányi Ödön, Kiss Albert, Iró Lajos.

*

A »KIS LAP« XLII. köt. 20-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Francke Kálmán, Bódy Aranka, Rhédey Barnabás, Fleischmann Rózsa, Bradics Olivér, Weiss Aranka és Rudi.

A „Kis Lap“ t. előfizetőihez!

most folyó hónap végével érünk a „KIS LAP“ negyvenkettedik kötetének végére, hogy az új félévben megkezdjük az új, immár **negyvenharmadik** kötetet. Inkább csak a régi szokáshoz való hű ragaszkodásból szólok ezuttal is pár szót kis híveim nagy seregéhez, mely nekem oly jól eső szeretettel sorakozik kitartóan a „KIS LAP“ köré, hűségével jutalmazva, helyesnek bizonyítva azt az irányt, melyet Forgó bácsi most már harmadik évtizede öntudatosan követ.

Zajt kerülve, feltűnést nem keresve, halad a „KIS LAP“ azon az ösvényen, melyet a tapasztalás az ifjusági irodalom helyes ösvényének bizonyított be. Huszonhárom esztendő óta sokszor ujtult már meg a sereg, mely a „KIS LAP“ zászlaja alatt sorakozik, okul, jóra, nemesre buzdul: s midőn kilép a gyermek-sorból, édes emléket visz magával azokról a kellemes, hasznos órákról, melyeket Forgó bácsi szellemi társaságában töltött. S hogy ez így legyen ezentúl is, az Forgó bácsi változatlan törekvése.

Az új kötet, mely a jövő hó elejével követi a mostanit, ismét közölni fog **hosszabb elbeszélést**, alkalmilag képektől kísérve, minden számban **kisebb beszélykét**, koronkint **szindarabot**, melyet ügyes gyermekek játszhatnak, **ismeretterjesztő cikkeket**, mindezt művészileg készült rajzokkal, hasonlóképpen minden számban **költevényeket**, szintén képekkel. Állandó rovatok maradnak **Forgó bácsi postája**, emlécsinító és szórakoztató **rejtvények és feladványok**. A **jótekonyság oltárán** is folyvást áldozhatnak a „KIS LAP“ közvetítésével azok a nemes szívű olvasók, kiknek e szép erény gyakorlását módjuk engedi.

Aki régi híve a „KIS LAP“-nak, mind szerez az magához, tudom, új társakat is. Mindannyit szeretettel fogadja táborába **Forgó bácsi.**

Kérjük a „KIS LAP“ t. előfizetőit megrendeléseik mielőbbi beküldésére, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „KIS LAP“ előfizetési ára:

Negyedévre	1 frt 40 kr.
Félévre	2 „ 80 „
Egész évre	5 „ 60 „

Az előfizetések, melyeknek elküldésénél legcélszerűbb a posta-utalvány használata, a „KIS LAP“ kiadó-hivatalához (Budapest, IV. Ferencziek tere 3. sz. Athenaeum-épület) intézendő.

A „Kis Lap“ kiadó-hivatala.